

Sygn. akt II W 260/18

WYROK

w imieniu

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(ZAO CZNY)

2018-07-03

Sąd Rejonowy w Sopocie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Lewandowska

Protokolant : Anna Hinca

przy udziale oskarżyciela publicznego: za Komendanta SM w S. – Wojciech Kopowski

po rozpoznaniu wniosku oskarżyciela publicznego o ukaranie **J. M.**- syna S. i M. , urodz. (...) w K.

obwinionego to, że: 2 dniu 1 marca 2018 r. ok. godz. 13:50 w S. na ul. (...), kierując pojazdem marki O. o nr rej. (...) urządził postój w oznaczonej znakiem drogowym D-40 strefie zamieszkania w miejscu innym niż wyznaczone w tym celu

tj. o czyn z art. 97 k.w

rozstrzyga

I. Obwinionego **J. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu i za to na podstawie art.97 k.w., art. 24 § 1 i 3 k.w. skazuje go na karę grzywny w wysokości 200 zł (dwieście złotych);

II. Na podstawie art. 118 § 1 I 3 kpw, art. 119 §1 kpw, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz § 2 i 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.12.2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U.2017 poz, 2467) zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych), a także wymierza opłatę w wysokości 30 zł (trzydzieści złotych)

Sygn. akt II W 260/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 marca 2018 r. obwiniony J. M. zaparkował swój samochód marki O. o nr rej. (...) na ulicy (...) w S. w pobliżu E.. W miejscu, w którym obwiniony urządził postój obowiązuje znak D-40.

Dowód: zeznania świadka M. K. k.11-12; częściowo wyjaśnienia obwinionego J. M. k.3-4

Strażnicy miejscy M. K. i A.Ś. , którzy pełnili tego dnia służbę , ujawnili wykroczenie w postaci zaparkowania w strefie zamieszkania oznaczonej znakiem D-40 . Wobec tego, iż w pojeździe ani w pobliżu samochodu nie było kierowcy, założyli na koło blokadę.

Dowód: zeznania świadka M. K. k.11-12

Po chwili na miejscu zdarzenia pojawił się obwiniony J. M., który zaczął się tłumaczyć, że przyjechał z niepełnosprawną żoną do banku i było to jedyne miejsce żeby zaparkować. Obwiniony był sam. Odmówił przyjęcia mandatu.

Dowód: zeznania świadka M. K. k.11-12; częściowo wyjaśnienia obwinionego J. M. k.3-4

Obwiniony J. M. pracuje jako taksówkarz.

Dowód: znany Sądowi z urzędu

W ramach czynności sprawdzających obwiniony J. M. przyznał się do winy i wniósł o łagodny wymiar kary. Wskazał, iż do banku przybył z niepełnosprawną żoną z uwagi na konieczność dokonania przelewu. Nie było innego miejsca do zaparkowania.

Vide : wyjaśnienia obwinionego J. M. k. 3-4; orzeczenie o niepełnosprawności k.5; potwierdzenie przelewu k.6

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie i ujawnionego materiału dowodowego wina obwinionego J. M. oraz okoliczności popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu nie budzą – w ocenie Sądu – żadnych wątpliwości.

Obwiniony sam przyznał fakt popełnienia wykroczenia- tłumaczył się jednak potrzebą dowiezienia niepełnosprawnej żony do banku. Dokonując oceny wyjaśnień obwinionego J. M. Sąd dał im jedynie częściowo wiarę- zważył bowiem, iż nie obwiniony nie wykazał aby był z niepełnosprawną żoną w banku. Budzą to wątpliwość w świetle tego, iż rachunek bankowy należy do obojga małżonków M. a na dyspozycji przelewu widnieje obwiniony jako osoba zlecająca.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. K., funkcjonariusza Straży Miejskiej, który dokonywał interwencji wobec obwinionego. W ocenie Sądu złożone przez niego zeznania zasługują na wiarę, ponieważ są wewnętrznymi spójne i konsekwentne. Zeznania świadka co do przyczyn, czasu, miejsca i okoliczności interwencji były konsekwentne w toku całego postępowania. Świadek pamiętał zdarzenie z udziałem obwinionego, miejsce tego zdarzenia i charakter zarzucanego obwinionemu czynu. Świadek nie jest w żaden sposób związany z obwinionym, a swoich spostrzeżeń dokonał w czasie pełnienia czynności służbowych, co uzasadnia wniosek o obiektywizm świadka. Z powyższych względów, zdaniem Sądu, brak było podstaw do odmówienia zeznaniom świadka wiary. Co wyżej wskazano, również obwiniony nie kwestionował miejsca i okoliczności interwencji.

Zeznania świadka A.Ś. są w ocenie Sądu wiarygodne, wskazać należy, iż świadek ten kojarzył obwinionego z racji kilku interwencji, nie był jednak w stanie samorzutnie podać szczegółów tej konkretnej sprawy. Po okazaniu notatki służbowej – sporządzonej przez drugiego funkcjonariusza- przypomniał sobie tylko, iż obwiniony odmówił przyjęcia mandatu.

Sąd dał również wiarę dowodom w postaci notatki urzędowej, zestawienia czynności- interwencji podejmowanych przez funkcjonariusz względem obwinionego. Nie budzi one wątpliwości, co do swojej autentyczności, a treść - , co do rzetelności i prawdziwości.

Reasumując wyniki postępowania dowodowego, Sąd uznał, iż obwiniony J. M. w dniu 1 marca 2018 r. ok. godz. 13:50 w S. na ul. (...), kierując pojazdem marki O. o nr rej. (...) urządził postój w oznaczonej znakiem drogowym D-40 strefie zamieszkania w miejscu innym niż wyznaczone w tym celu tj. czynu z art. 97 k.w

Zgodnie z treścią art. 97 k.w. uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, lub przepisom wydanym na jej podstawie podlega karze grzywny do 3 000 zł albo karze nagany. Art. 97 k.w. ma charakter blankietowy. Wypełnienie jego treści dokonuje

się przez przepisy zawarte w innych aktach chroniące bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. Ogólny zwrot "inne przepisy o bezpieczeństwie lub o porządku na drogach publicznych" należy odczytać w ten sposób, że chodzi nie tylko o przepisy zawarte w prawie o ruchu drogowym, ale także przewidziane w innych aktach, a zwłaszcza aktach wykonawczych do tej ustawy. Wskazać należy, iż art. 2 pkt 16 prawa o ruchu drogowym definiuje strefę zamieszkania jako „obszar obejmujący drogi publiczne lub inne drogi, na którym obowiązują szczególne zasady ruchu drogowego, a wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi”. Znakiem tym jest znak D-40 (oraz odwołujący go znak D-41). Zgodnie z treścią art.49 ust.2 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (t.jedn.: Dz.U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908, z późn.zm.), zabrania się postoju w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu .

Sprawstwo obwinionego J. M. jest więc ewidentne. Pokreślenia wymaga, iż z kopii dyspozycji przelewu wynika, iż to obwiniony złożył polecenie przelewu a nie jego żona. Obwiniony nie miał również wyłożonej za szybą stosownej karty parkingowej zgodnie z wskazaniem art. 6b ust.3 pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. W ocenie Sądu obwiniony próbuje wykorzystać orzeczenie o niepełnosprawności żony by usprawiedliwić łamanie przepisów ruchu drogowego.

Ustalając wymiar kary, Sąd miał na względzie zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające obwinionego J. M.. Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał umyślne i celowe działanie obwinionego, który mając świadomość naruszenia przepisów ruchu drogowego zdecydował się na nieprawidłowe zaparkowanie pojazdu.. Ponadto, obwiniony okazał swoim zachowaniem lekceważący stosunek do podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, i lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego. Jest to postawa tym bardziej naganna, iż obwiniony pracuje jako taksówkarz, winien więc dobrze znać przepisy ruchu drogowego i ich przestrzegać. Ponadto obwiniony wielokrotnie był pouczany przez właściwe służby co do prawidłowego zachowania . Trudni nie odnieść wrażenia, iż J. M. celowo lekceważył sobie przepisy ruchu drogowego

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe względy, Sąd wymierzył obwinionemu karę 200 złotych grzywny, uznając, iż kara ta będzie współmierna do stopnia winy obwinionego oraz społecznej szkodliwości jego czynu i spełni wobec obwinionego cele kary. Zdaniem Sądu, kara w tej wysokości spełni w stosunku do obwinionego swoje zadania, równocześnie będzie stanowiła dla niego dostateczną dolegliwość.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie obowiązujących przepisów. Obwiniony uzyskuje emeryturę oraz dodatkowo pracuje zarobkowo. W związku z powyższym nie było podstaw do odstąpienia od obciążenia obwinionego kosztami postępowania w niniejszej sprawie.